Pregaria.cat

Entrada

Passi per recursos humans

Aquell divendres la Montse va trobar sobre la taula de treball un paper que deia. “Passi, si us plau, avui mateix pel departament de recursos humans. El dilluns ja no vindrà a treballar”. La Montse de forma rutinària havia obert el seu ordinador, i estava en blanc. Tota la informació havia estat esborrada o copiada en un altre lloc.

La Montse segueix asseguda davant la seva taula. Fa 8 anys que és a la feina. No ha faltat ni un sol dia, moltes tardes ha sortit de treballar bastant més tard de l’horari convingut. Les llàgrimes li van caient. Era previsible que passés això. El mateix els hi va passar a en Ferran, a la Lupe o a l’Antoni, que ja són fora des de fa setmanes.

A “Recursos humans” li han explicat que ho senten molt, que estan molt contents de la Montse, que si un dia les coses canvien és molt possible que la tornin a cridar, que ara no es comprometen perquè no saben si tota l’empresa se n’anirà en orris. *“Tenim preparats* –li diuen - *els diners que li pertoquen. Montse, aquí té dos sobres. Pot escollir el que més l'interessi. En el primer hi ha la quantitat legal que hem calculat. En el segon li hem afegit la quantitat que si ens volgués portar a judici li pertocaria, cas de perdre nosaltres. Hem pensat que potser sigui millor per vostè i per nosaltres deixar-ho ja tot tancat i evitar-nos tot l’enrenou que significa. Vostè té la paraula. En tot cas tant si agafa un com l’altre tingui la bondat de signar el rebut”.*

La Montse no està per judicis. Agafa el sobre i el signa. Potser s’ha equivocat. Però emocionada i amb molta ràbia només té ganes de fugir, recollir les coses i marxar, marxar i marxar.

Aquestes coses estan passant. No són comèdies inventades. Són multitud de dones i homes, grans i joves, preparats o no tant, amb experiència o sense.... i tots i totes amb la dignitat de sers humans, de ciutadans, de fills de Déu.

Cada cas porta la seva frustració, la seva incertesa, les pors... les ferides a les responsabilitats familiars, els mals humors, les fugides a formes de dependència...

Hi ha qui diu: paciència és la crisi.

No. La crisi és resultat d’un sistema pervers. Un capitalisme lliberal que ha jugat fins al límit del guany especulatiu financer, que fa olor a podrit.

Cada dia preguem “*Vingui a nosaltres el Vostre Regne*”... i ens cal actuar amb coherència amb les paraules de Jesús, que ens va ensenyar a pregar i a denunciar i a lluitar per la justícia de forma evangèlica incombustible perquè *“es faci la Voluntat del Pare a la terra com en el Cel”.*

Jesús Renau sj